

Toen het fijne figuurtje van miss Fortescue op de loopplank afkwam, scheen er een golf van emotie door de wachtende douane-beambten te gaan. Zij begonnen dan ook haar koffers te doorzoeken met een ijver, die voor een gewoon mensch ontstellend zou zijn geweest. Zij doorzochten ieder kleedingstuk, en een vrouwelijke beampte fouilleerde haar.

Indien inmiddels de jongedame in de gelegenheid zou zijn geweest om zich heen te zien, zou zij bemerkt hebben, dat Mr. Hoskin den chef der douaniers een knip-oogje gaf. Het volgend oogenblik werd hem onder verontwaardigde uitroepen van het personeel gelast den inhoud te toonen van het kistje, dat hij onder zijn jas had.

Alle uitleggingen betreffende de sigaren bleken vruchteloos. De administrateur bood aan de invoerrechten te betalen. De beampte was echter onverbiddelijk. De sigaren werden geconfiskeerd.

Het feit, dat in miss Fortescue's koffers geen spoor van contrabande gevonden was, scheen aan de douanebeambten weinig genoeg te verschaffen. Zij hadden blijkbaar een geheel ander resultaat verwacht.

„Kom,” fluisterde zij tenslotte tegen den administrateur, „u kunt tenminste een taxi voor mij roepen, nu u mijn sigaren verloren heeft.”

Zonder een woord te spreken, drong Mr. Hoskins het meisje aan zijn arm door de menigte heen en was weer een en al beleefde attentie.

Plotseling bleef de haak van een parapluie, die onvoorzichtig omhoog gestoken was, in zijn uniformpet zitten en wierp die af. Zich nijdig omkeerend, zag hij de nederig verontschuldigende blikken van een klein mannetje, die hij zich herinnerde het laatst in de rookkamer van de Arizona gezien te hebben.

„Het spijt mij vreeselijk,” riep deze uit. „Ik was onvergefelijk onhandig.”

Met een opmerkelijke activiteit bukte miss Fortescue zich en raapte de pet op. Binnen een paar minuten hadden zij een taxi gevonden. Zij boog zich uit het portier en stak hem vroolijk lachend de hand toe.

„Hoor eens, onvoorzichtige man, eigenlijk moest u mij een nieuwe kist sigaren geven. Maar ik zal u maar vergeven. Wat denkt u er van, om vanavond in het Waldorf Hotel bij mij te komen dineeren?”

Mr. Joseph Hoskins wist niet hoe hij het had; nu door zijn toedoen het kistje, dat aan zijn hoede was toevertrouwd, aan de douane in handen gevallen was, had hij naar zijn meening zijn plicht gedaan. Dat de eigenares van dat kistje hem zoo gemakkelijk vergaf, was echter minder verklaarbaar. Was er dan nog iets gaande, waarvan hij niets wist?

„Ik behoef wel niet te zeggen, dat ik met zeer veel genoeg komen zal,” antwoordde hij.

„Au revoir, dan!” riep zei, toen de taxi wegreed.

Mr. Hoskins arriveerde in keurige eveningdress nog voor zijn tijd in het hotel. Hij wist niet meer, wat hij van het meisje denken moest en had haar dien dag aan boord meer gemist, dan hij zichzelf wel wilde toegeven.

Het dineetje, dat door zijn gastvrouw besteld was, wees er op, dat zij te dien opzichte niets meer te leeren had. Ook kon hij, als hij haar schitterende japon, haar keurige coiffure en haar halssnoer van rose parels bekeek, haar niet houden voor het eenvoudige meisje, waarvoor zij zich aan boord uitgegeven had.

Eindelijk werden koffie en likeuren opgediend en miss Fortescue accepteerde een sigaret.

„Zal ik u eens een geschiedenis vertellen?” vroeg zij.

„Graag,” zei hij. „Is het een plezierige geschiedenis?”

„Hm... Ik vind van wel. Ziet u, het feit, dat u voor mij gewaarschuwd was, maakt de heele zaak nog veel aardiger.”

„Voor u gewaarschuwd?”, stamelde Hoskins.

„Ik bedoel, dat ik van een vriend in uw kantoor in Liverpool hoorde, dat u gewaar-

schuwd was, om naar mij uit te kijken en dus wist ik, wat ik te wachten had. Arme man! Het was zoo grappig!”

„Waarom vroeg u mij dan om dat kistje sigaren te smokkelen?” hijgde hij.

„Wel geachte simpeltuit, het was toch duidelijk, dat u een kans moest hebben om uw plicht te doen en daarom overhandigde ik u dat kistje sigaren, als een soort van veiligheidsklep. De manier, waarop u ze in handen van den douanier liet vallen, was eenvoudig heerlijk om aan te zien.”

„Dus het waren werkelijk niets anders dan sigaren?”

„Natuurlijk. Neem nog een likeurtje. U hebt het noodig, geloof ik. En geef mij nog een sigaret.”

„Maar ik zie nog niet...”

„Wel, u kunt toch dat collier zien, dat ik draag, niet waar? Experts vinden het nog al bijzonder. Het is niet zoozeer de waarde van de parels, als wel die der kleur en het feit, dat zij zoo geheel bij elkaar passen, hetgeen hun de grootste waarde geeft. De invoerrechten zouden heel wat duizend dollars bedragen hebben.”

Gedurende eenige oogenblikken keek Joseph Hoskins de mooie vrouw, die lachend tegenover hem zat, stom verbaasd aan.

„Wilt u dan insinueeren dat ik...”

„Ik wil zeggen,” legde zij kalm uit, „dat ik vanmorgen uw mooie uniformpet opgepast heb. Een uniformpet is zeer nuttig. Ziet u, zij steekt van voren een beetje uit. Er is daar net een klein zakje, dat in een gewonen hoed niet bestaat. Een klein pakje, een beetje was en ziezoo! mijn parels vlogen door de douane, veilig en wel op uw eerwaardig hoofd.”

„Verdraaid!” riep de administrateur uit. „Wie was die vent dan, die mijn pet af-sloeg?”

„Oh, die man, die in de volte zoo onhandig deed? Dat was Jack Seymour, een oude vriend van mij. Ik moet u eens aan hem voorstellen.”

DE „GRACE HARWAR” zeilde deze dagen de haven van Queenstown (Ierland) binnen, na een reis van Australië, die in record-tijd was volbracht. In dezen tijd van snelle Oceaanstoomers en trans-Atlantische vluchten mag een dergelijk feit wel gememoreerd worden.

